

Alt av nåde!

«Men er det av nåde, da er det ikke mer av gjerninger, ellers blir nåden ikke mer nåde»
Rom. 11,6.

Gud og mann! Av Ludvig Harms

Han sier til dem: Hvordan kan da David i Ånden kalle ham Herre? Han sier jo: Herren sa til min Herre: Sett deg ved min høyre hånd, til jeg får lagt dine fiender til skammel for dine føtter! Når nå David kaller ham Herre, hvordan kan han da være hans sønn? Og ingen var i stand til å svare Ham et ord. Heller ikke våget noen å spørre Ham mer fra den dagen.

Det skriftsted Herren anfører står i salme 110. Av dette skriftsted beviser altså Herren for de forbausede og forstummede skriftlærde, at Det Gamle Testamente lærer på det klareste, at Messias måtte være begge deler - sann Gud og sant menneske, fornedret og opphøyet. Og slik lærer ikke bare dette sted, men hele Det Gamle Testamente.

Han har som vår garantist og stedfortreder tatt alle våre synder på seg, har sonet dem og betalt med sitt dyrebare guddomsblod - har lidd døden og fordømmelsen for oss, har overvunnet grav og helvete for oss, da Han ble gitt for våre synder og oppreist til vår rettferdiggjørelse.

Og til det var det nødvendig at vår frelser og garantist var både sann Gud og sant menneske.

Bare når Han er sann Gud, kan Han bære våre synder og fullstendig bøte for dem, og er Han ikke blitt sant menneske, så kan Han ikke lide og dø.

Men nå er Han både Gud og mann. Derfor jubler den hellige apostel Paulus: «Det var Gud som i Kristus forlikte ver-

den med seg selv, så Han ikke tilregner dem deres overtredelser og la ned i oss ordet om forlikelsen. Så er vi da sendebud i Kristi sted, som om Gud selv formaner ved oss. Vi ber i Kristi sted: La dere forlike med Gud! Ham som ikke visste av synd, har Gud gjort til synd for oss, for at vi i Ham skal bli rettferdige for Gud» (2 Kor. 5,19-21).

Og i det, du kristen, er nå den eneste frelse for enhver arm synder som loven fordømmer, den eneste frelse for deg og meg og for hele verden. Har Kristus tatt mine synder på seg, så er jeg løst fra synden - har Kristus betalt min skyld, så er jeg fri - har Kristus båret Guds vrede over mine synder, så er det ingen Guds vrede for meg mer. Har Kristus lidd døden og fordømmelsen for meg, så er det ingen død og fordømmelse for meg mer.

Og alt dette som Kristus har vunnet meg, det er mitt, når jeg tror på Ham som min Gud og Herre, som min frelser og saliggjører, som har lidd for meg, er død for meg, er oppstanden og himmelfaren for meg.

Sannhetens belte!

Av Jakob Traasdahl

Å, hvor mye er det ikke i vår tid, som vil gjøre oss sanselige og utadvendte. Verdens fyrste forstår mesterlig å stille ut sine varer, og han kjenner godt til vår arme naturs drifter og tilbøyeligheter. Får nå vårt sinn flagre løst omkring for alle vinder, da vil vår åndelige kraft dunste bort. Vi taper den fastholdning, vi skulle ha som Herre nere – vi blir udugelige og uten virkelig selvpoppofrelse for Han mister all fred og glede i Herre

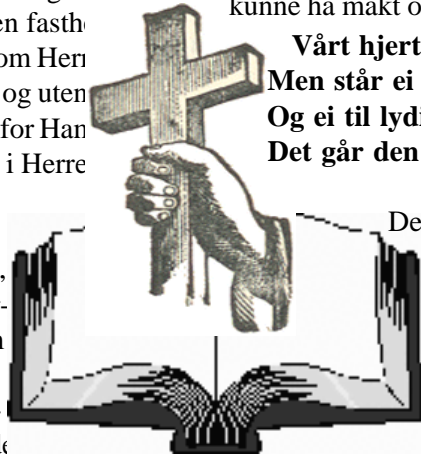
Da det gamle Israel skulle ete påskelammet, ga Herren følgende forordning: "Med belte om livet, med sko på føttenes og med stav i hånden. Og dere skal ete de

Det lå en dyp betydning i denne forskrift. Israel skulle betrakte seg som utlendinger, som pilegrimer og reisende her nede. Kana'an, deres rette hjemland, "hvilens land," vinket til dem i det fjerne. Så lenge de var i ørkenen, kunne de ikke unne seg selv rast eller ro. Å, om Israel hadde spent sannhetsbeltet fast om livet! Om Herrens barmhjertighet og nådige vilje hadde fått beherske deres sinn og bundet dem til Herren i hellig underdanighet – å, hvilke vidunderlige erfaringer av Guds makt og hjelp skulle de ikke gjort under

ørkenvandringen, og med hvilken frimodighet skulle de ikke fulgt paktens ark gjennom Jordans vann inn i landet, som fløt av melk og honning. Men de forherdet seg.

Men det er ikke så lett, sier du, å kunne ha makt over sitt sinn.

**Vårt hjerte er vel ringe,
Men står ei til å tvinge,
Og ei til lydighet bringe,
Det går den vei det vil.**

Det er sant, kjære venn, ditt sinn flagrer likesom de lange klær for alle vinder, så lenge du ikke har fått *sannhetsbeltet* godt tilspent.

"Ja," sier du, "jeg søker å tvinge mitt sinn ved å foreholde meg Guds alvorlige formaninger og trusler. Jeg søker å stille mine kristenplikter klart for mine øyne – men akk! Jeg glemmer så lett."

Min venn – jeg er redd for at du tar feil. Du mener visst, at det er ditt sinn som skal holde fast på sannheten – i stedet for at det er sannheten som skal holde fast på sinnet. Det er *sannheten*, som er beltet.

"Sannheten," sier du. "Jeg søker jo å foreholde meg Guds vilje – og Guds trusler mot overtredere."

Men hør: Det er ikke trusler og formaninger som formår å holde sinnet sammen. Det som skal ha makt over sinnet og holde det sammen som et belte, må være *noe som er oss liflig, kjært og dyrebart*.

Er et menneske gjenstand for din kjærlighet, da flyr sinnet av seg selv så lykkelig og utvungent til dette. Er Mammon ditt hjertes avgud, da kan du vel være dømt i din samvittighet for dette, og du kan strebe og arbeide med ditt sinn for å få det i en annen retning - men det hviler likevel i Mammons favntak - og slik er det med alle skjødesynder.

Den sannhet som skal duge til et belte om ditt sinn, må være deg en liflig, salig sannhet. Disse lovens krav i samvittigheten: *Du skal og skal ikke, du-ger ikke til belte om sinnet*. Nei, men det liflige evangelium, denne "Guds kraft til frelse," som lar oss erfare, at "glede i Gud er vår styrke," se, det er beltet. Derfor står det, at "våre hjerter og tanker skal bevares i Kristus Jesus."

Når vi formaneres til å spenne beltet om oss, da er meningen den, at vi skal stå i et nært og inderlig forhold til sannheten, leve i sannhetens lys og i sannhetens kraft.

Han tar imot syndere!

Av Christian Scriver 1629 – 1693

Han løper til! - Den arme, syndige sjel går langsomt, som om den gikk i sand - den kommer med bedrøvet og skjelvende hjerte.

Akk, tenker den, vil da vel den rettferdige og hellige Gud ta imot meg store synder, meg ulydige, ugudelige barn?

Tør jeg våge å komme til Ham, hvis nåde jeg så ofte har foraktet og avslått, hvis gods jeg har forødt og spilt, som jeg så ofte, så ofte har fortørnet med mine forsettlige synder? Hvordan skal jeg torde løfte mine øyne opp til himmelen? Hva skal jeg si og unnskyld meg med?

Her håper og tviler den elendige på

samme tid. Guds nåde - som lønnlig virker på hans hjerte, drar og lokker og påskynder ham - men hans besværede samvittighet gjør hans hjerte og ben tunge: Han gleder seg, når et nådeblick fra Jesu åsyn skinner ham i møte fra det guddommelige ords brenn glass - men betrakter han sine overmåte store synder, så forferdes han, så han skjelver som et aspeløv og kan ikke komme av flekken.

Men Gud, den kjærlige Fader, iler ham i møte. Han er langt villigere til å motta de botferdige, enn de er til å komme til Ham.

Småprofetenes budskap

Profeten Habakkuk

Av Einar Kristoffersen

Les. Kapittel 3

Det ønskverdige budskap!

«Herre, jeg har hørt budskapet om deg,» vitner profeten her. (v.2a). Hvilket? Det er et budskap som forferder ham, men som han også ønsker realisert/kalt til live i sin egen tid. Og han ønsker det *kunngjort*! Han ønsker at folket skal få kjennskap til det.

Det er en vredens tid profeten lever i, en tid hvor Guds vredes dom bryter inn over folket for deres langvarige og stadig mer omfattende frafalls skyld. Men profeten har hørt - fått se - noe, som forårsaker at han ber, som her: «Herre, jeg har hørt budskapet om deg, jeg er forferdet. Herre, *din gjerning* - kall den til live i vår egen tid! Ja, kunngjør den i vår egen tid! I din vrede må du komme i hu å forbarme deg!» (v.2).

Denne gjerning profeten er blitt oppmerksom på, og som han ønsker kalt til live - men også forferdes over, kan vel ikke være noe annet enn den Guds gjerning du og jeg nærmest er blitt overøst med; budskapet om at Gud selv ikler seg

kjød, og selv legger seg inn under den dom og påfølgende straff som tilkommer oss for våre synders skyld!

Profeten blir forferdet, når dette går opp for ham. Du - blir du forferdet over dette? Eller er det en liketil sak for deg dette, at Gud selv har båret straffen for deg?

Mange i dag er ivrig opptatt med den Hellige, den Allmektige Gud - Gud i Hans veldige makt og kraft og herlighet.

Ja, det er noe til Gud å tilhøre for det oppblåste og ærekjære mennesket - denne falne skapning som endatil vil ta Gud selv og Hans herlighet til inntekt for seg!

Mange forkynner også kun en slik Jesus; Han som har all makt i himmel og på jord!

Det er i virkeligheten denne veldige *makt* de beundrer og tilber! Slik som kaldeerne hadde gjort deres *kraft* til

deres gud. (1,11). Han om hvem sangeren vitner: «Hjemløs og fattig Han vandret Lidelsens tornfulle vei,» har de gjernene lagt - og vil de helst legge - bak seg. Om de da i det hele tatt har hatt det for seg noen gang. Og en må også spørre: Er virkelig dette den porten dere har gått gjennom inn til livet - Jesus Kristus, og Ham korsfestet?

Her i teksten ser profeten Gud i sin lysglans - sin hellighet - som er som solens lys! Stråler omgir Ham - det vil si at de går ut fra Ham - og i dem er Hans makt.

Men nå må du høre, du som ønsker å løpe denne Hellige i møte: «Pest går frem for Hans åsyn, og sott følger i Hans fottrinn. Han stiger frem og ryster jorden. Han ser opp og får folkene til å skjelve. De evige fjell sprenges i stykker. De eldgamle hauger synker sammen. Hans gange er som i eldgammel tid. Jeg ser Kusans telter i sorg, teltdukene i Midians land bever.» (v.5-7).

Som Herren selv sier til Moses: «Du kan ikke se mitt åsyn, for intet menneske kan se meg og leve.» (2 Mos. 33,20).

Men Herren vil åpenbare seg for sin venn Moses, og da sier Han: «Se, her tett ved meg er et sted, still deg der på klippen. Og når min herlighet går forbi, vil jeg la deg stå i fjellkløften, og jeg vil dekke med min hånd over deg til jeg er gått forbi. Så vil jeg ta min hånd bort. Da kan du se meg bakfra, men mitt åsyn kan ingen se.» (2 Mos. 33, 21-23).

Om folkets møte med denne Hellige Gud, lovens Gud, ute ved Sinaifjellet, vit-

ner også Skriften: «- flammende ild og skyer, mørke og storm, til basunlyd og en røst som talte slik at de som hørte den, bad om at det ikke måtte bli talt mer til dem. For de kunne ikke utholde den befaling som ble gitt: Om det så er et dyr som berører fjellet, skal det steines! Og så fryktelig var synet, at Moses sa: Jeg er slått av redsel og skjelver.» (Hebr. 12,18-21).

Denne Gud er det mange i dag som våger å spotte og latterliggjøre! Og denne Gud er det mange i dag tenker å skulle gå like til, uten videre!

Disse - de som står i et slikt forhold til Ham, enten det er de åpenbart verdslige og freidige mennesker, eller de åndelig forførte - skal også komme til å møte Ham slik på den siste dag!

Skriften (Jesus) åpenbarer dette idet Han taler om den siste kategorien her: «Mange skal si til meg på den dagen: Herre, Herre! har vi ikke profetert i ditt navn, drevet ut onde ånder i ditt navn, og gjort mange kraftige gjerninger i ditt navn?» Kraften i Hans navn var de visst vel kjent med! «Men da skal jeg åpent si til dem: Jeg har aldri kjent dere. Vik bort fra meg, dere som gjorde urett!» (Mt. 7,22-23).

Men så finnes det også en annen åpenbaring! Gud kommet i kjød - som mennesket Jesus fra Nasaret!

Også fra Ham går disse maktens og kraftens stråler frem, men da ikke til død, ikke til pest og sott og ødeleggelse, men tvert imot til liv og legedom for evig!

I et tilfelle - ved helbredelsen av den blodsottige kvinne som bare rørte ved kanten av Hans kappe - beskriver Han selv disse «stråler» som går ut fra Ham: «Noen rørte ved meg, for jeg kjente at en kraft gikk ut fra meg.» (Luk. 8,46).

Denne kraft - denne legedom - denne frelse, er å finne i den fornedrede og korsfestede!

Han taler også et annet sted om disse maktens «stråler» - i møte med den lamme som blir firt ned foran Ham gjennom et hull i taket: «Menneskesønnen har *makt* på jorden til å forlate synden.» (Mt. 9,6). Her står egentlig *guddomsmakt*!

Bare et lite glimt av den Hellige og Opphøyde forklarer mer enn tusener av ord, nødvendigheten av den fornedrede og korsfestede! Hvor vil du så fly, du som har avvist denne Skriftens Jesus, når den Hellige som profeten her ser, åpenbarer seg på den siste dag? Han for hvem de evige fjell sprenges i stykker, og de eldgamle hauger synker sammen. (v.6).

Se også: www.ekris.net/prekestolen/andre/smaprophetene/hoved.htm

Les nøye profetens beskrivelse av Gud i sin hellighets vrede over synd og opprør her. Dette er *sannhets* ord!

Hvor velsignet da å høre Ham til, på den grunn Han selv har lagt for dette samfunn! For hør hva som forkynnes her: «Du drar ut til frelse for ditt folk, til frelse for din salvede.» (v.13a).

Høsten slår feil, gårdene/fjøsene blir stående tomme og ubrukte (ikke ukjent i vår tid heller), og alt brygger likesom opp til den «orkan» som nærmer seg for å legge alt øde - og mitt i dette får vi høre profetens og Guds folks glade og frimodige sang og vitnesbyrd: «Men jeg vil fryde meg i Herren, jeg vil juble i min frelses Gud. Herren Herren er min kraft. Han gir meg føtter som en hind og lar meg skride frem over mine høyder.» (v.18-19).

Herren er *i seg selv* min kraft!

Dette var profeten Habakkuks bønn og sang. Og det var gitt ham av Gud, for at du skulle få høre og dermed få muligheten til å forstå og og ta din tilflukt til Ham i tide! Han som står for deg i sitt ord nå, med torne kronen på!

Se etter i Herrens bok

og les!

Jes 34, 16

Jesu innbydelse

Av Johannes A. Barstad

Les: Joh. 7, 37 – 39

Vi vil, betrakte nærmere 1) de innbudte, 2) det levende vann som de innbys til, og 3) kjennetegnet på dem som har etterkommet innbydelsen.

1.

Hvem og hvor mange gjelder innbydelsen, hvem tør regne seg til de innbudte?

Slike spørsmål reiser seg titt og ofte hos sjeler som er blitt en smule bekymret. Og det alvorlige er, at det i mange tilfeller avhenger av slike spørsmåls besvarelse, om det skal gå fremad eller tilbake med det arbeid Ånden har begynt.

Se, Herren gir i vår tekst et greit svar. Adressen på innbydelsen lyder slik: *Om noen tørster.*

Han være altså hvem han være vil i den brokete mengde, som omgir ham. Bare han tørster, så kan han komme. Der er rike og fornemme menn i kostbare klær, og der er fattige i filler. Der er ansette fariseere og lærde skriftkloke ved siden av tollere og syndere og uvitende. Der er jøder av høy byrd ved siden av foraktede galileere. Der er glade mennesker i venners og slektingers følge, og der er sørgende og forlatte og mennesker som er ringeaktet av alle. Der er folk av alle aldre og av mange tungeomål. Der er mennesker med de mest

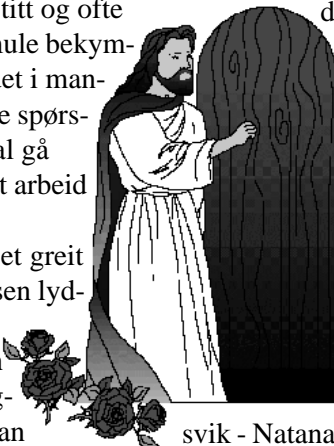
forskjellige sjelstilstander. Der er likegyldige og sløve mennesker, og der er slike som går med et hjerte fullt av stridige tvilende tanker.

Der er slike som er brennemerket i sin samvittighet ved en eller annen skjult eller åpenbar brøde, og der er dem som takker Gud, at de ikke er som andre mennesker. Der er slike som bærer på bevisst hat til sannheten i sitt hjerte, og der er israelitter i hvem det ikke er

svik - Natanaelsjeler, som oppriktig søker sannheten. Til alle disse lyder det nå: "Om noen tørster, han komme!"

Han skiller ingen ut, den Herre Jesus. Han sier ikke: "Om en fattig eller vanæret og særlig ugudelig tørster. Han sier bare: "Om *noen* tørster." Han være rik eller fattig, glad eller bedrøvet, from eller ugudelig, æret eller foraktet. Dersom han tørster, så kan han komme.

Her er heller slett ikke tale om, hvor stor eller liten tørst man skal føle - heller ikke om, hvor lenge man skal ha tør-

stet. Det kommer det ikke an på. Tørster noen av disse mange, så har han full anledning til å holde seg frem. Han er velkommen. Innbydelsen går således ut til alle, ingen er utelukket. Derfor heter det også, at Jesus sto og *ropte* det ut med høy røst. Det er for at det skal nå hen i alle kroker.

Men se, den samme adresse har innbydelsen hatt alle dager. Også den dag i dag ropes den ut gjennom evangeliets forkynnelse til alle folk: ”*Om noen tørster, han komme!*” Til alle går innbydelsen ut, fordi den Herre Jesus vet, at alle har behov for den, at alle i grunnen er tørste, om enn mange ikke vil tilstå det. For tørstens grunn, det er dette at man er utenfor Guds samfunn, at man er utestengt fra Israels borgerrett og fremmede for paktene med deres løfte. Uten håp og uten Gud i verden. (Ef. 2,12).

Og i denne tilstand er alle uomvendte sjeler; de er borte fra Kristus, er ikke født til nytt liv i Ham. Og hver menneskesjel som det er slik med, tørster. Alle dens livssafter er borte; den er en tørr grein, falt ut av treets stamme. Den er et visent blad, som drives hit og dit av vinden. Snart blir det liggende for å råtne hen. Dette kan ikke annet enn volde tørst i sjelen: Tørst etter å komme til sin rett, tørst etter fred, etter vederkvegelse og hvile.

Og tørsten gir seg til kjenne i utilfredshet, ubestemte lengsler, uro i sinnet. Man kjenner seg ikke i likevekt

eller lykkelig. Man vender seg helst bort fra tanken på død og evighet, fordi det er så altfor ubehagelig. Og så prøver man å komme fra det på forskjellige måter. Lengter man etter noe, så mener man å finne det i jordiske goder eller også i åpenbar synd. Er man utilfreds og fredløs, så søker man atspredelser. At det er en mishandlet sjel, som roper om hjelp, vil man ikke erkjenne.

For slike sjeler passer bekjennelsen:

**Jeg søkte trøst i mange ting,
Som kunne ei fornøye
Den sjels attrå, som i meg lå,
Og enda ei jeg tenkte på
Å søke til det høye.**

Disse sjeler tørster og tørster likevel ikke. For de vil selv gjelde som de som ikke tørster. Derfor utelukker de seg selv fra de innbudtes tall. Innbydelsen når vel deres øre, men den får ikke trenge inn i hjertet. Herren vil så inderlig gjerne at de skal komme. Han søker å få dem til å gå i seg selv, idet Han stiller dette ord til prøvelse: Om noen tørster. Han vil vekke en undersøkelse i deres samvittighet. Men for de manges vedkommende strander det på dette: *De ville ikke!*

De vil ikke komme til lyset, fordi de elsker sine onde gjerninger og ikke gjerne vil la dem komme til syne i sin sanne skikkelse. De ynder mørket eller halvmørket, hvor man ikke selv har fullt rede på, hva man foretar seg. Slik blir

antallet av dem, som innbydelsen i virkeligheten gjelder, i høy grad innskrenket - ikke av innbyderen, men av de innbudte selv. Herrens innbydelse rettes til alle, men det sier seg selv, at bare de vil motta den - bare de vil komme og drikke - som kjenner sin tørst.

Skal du ikke fortapes, kjære sjel, så gjelder det da at du kommer til å kjenne din sanne tilstand, at du lar din sjels skjulte nød komme til orde, slik at du kan komme til å bekjenne og rope:

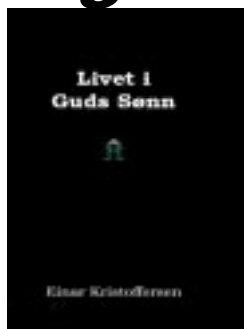
**Men du all godhets kildevell
Gi nådens leskedråper;
Her finner du en tørstig sjel,
Som trenger, beder, roper.**

Og du spør: Men hvordan kan dette gå til? Ja, det hører til Åndens skjulte gjerning i sjelen.

Men du som ved Guds nåde har begynt å kjenne, hva tørsten er, du vet, at det var da du ikke lenger gjorde motstand mot Åndens virkninger, da du lukket opp og gikk i deg selv som den forlorne

Klipp

Ny!

Antall:

Livet i Guds Sønn!

- Andaktsbok

Av Einar Kristoffersen

Utgitt på **Stiftelsen På Bibelens Grunn**

Andakter for hver dag i året.

344 sider Kr. 150,- + porto

Antall:

Andre som kan bestilles er:

Sendebrevene

En kort gjennomgang av sendebrevene i Åpenbaringsboken av Einar Kristoffersen 28 sider
Kr. 20,- + porto

Antall:

Jonas- profeten

En kort fremstilling ut fra Jonas` kall og sendelse av Einar Kristoffersen 40 sider
Kr. 30,- + porto

Navn: _____

Adr.: _____

Kan også bestilles:

bladet@tele2.no

Mobil: 92 62 92 98

Og:

Bestillingsside internett: <http://www.ekrist.net/>

sønn (Luk. 15) – da var det, at tørsten ble levende i din sjel.

I stille stunder skaffet Herren seg ørenslyd i din samvittighet, og du begynte å se din synd og kjenne på dommens smerte. Den åndelige dødstilstand begynte å gå opp for deg. Du lyttet nå til lovens strenge krav og begynte å merke, at du var blant dem som er døde i overtredelser og synder. Du var som en som holder på å våkne av en bevisstløs tilstand. Du ante med forferdelse, at du ikke riktig hadde vært

ved deg selv. I uklare omriss tegnet livet seg for din sjels øye. Det var ødeog golde vidder å se utover, et ørkenland dekket med tistler og torner. Og samvittigheten spurte:

**Hva har du gjort de mange år,
Du har i verden levet?
Tenk, sikre sjel, at allting står
I Guds register skrevet.**

Ansiktssvøpet ble tatt bort, og du så at din tilstand var jammerfull. Du fikk

Klipp

Porto

Eklundbakken 11
N-3770 Kragerø

se at du var fortapt og fordømt til den evige død, at du hittil hadde sovnet på randen av helvetes avgrunn. Loven kom, og synden ble levende, men du døde. (Rom. 7,10).

Nå visste du at det var sant, at det ikke er fred for den ugudelige, og at den ugudelige har mange plager. Se, nå begynte du å forstå at du var i nød. Skriket steg fra hjertegrunnen: *Min sjel tørster etter Gud, etter den levende Gud!*

I sine store trekk gikk det slik til. Kan godt hende det gikk lenger tid hen, uten noen bratte overganger, uten sterke følelser. Herren fører mange slik mildt og sakte. Men alle må likevel dit hen at man sier: Jeg tørster, Herre; her er jeg.

- Se, da faller innbydelsen som en liflig dugg på hjertet. "Om noen tørster han komme!" – Det var nettopp ordet man trengte.

Har nå innbydelsen fått rom i ditt hjerte, kjære sjel? Også til deg har den gått ut. Har du erkjent at du trenger den? Synes du kanskje her er fred og ingen fare? Du tilstår kanskje, at i livssamfunn med den Herre Jesus er du ikke kommet. Du tør ikke si at du er omvendt eller født på ny, og likevel mener du at tilstanden kan noenlunde gå an?

Kjære sjel, du er blant de innbilt friske som ikke har bruk for legedom. Din tilstand er ytterst dårlig. Og det så meget farligere, ettersom du ikke har villet se det.

La selvbedraget fare! Det gagnar deg intet. Derimot truer det med å tilføye deg evig sjeleskade. La det ikke bli til det, at du først i helvete skal komme til deg selv av djevelens snare.

Våk opp og se, at du er blant de tørste som Jesus innbyr.

Og du som kjenner på din nød, hvorfor nøler du? Åpent står Jesu forbarmende hjerte. Du er vel ikke i tvil om hvorvidt du er innbudt eller ei?

Du mener kanskje at du ikke tørster slik, at Jesus kan ta imot deg. Vi har jo sett at Herren ikke har sagt noe om hvordan tørsten skal være beskaften. Vet du nå at du trenger en frelser fra din synd, så er du den tørste. Tro nå endelig ikke, at denne tørst er noe særegent, som du må sitte og vente på.

Du må ikke stå deg selv i veien på den måte. Det er mange mennesker som sitter i sin tørst, og venter på tørst, i sin nød og venter på nød.

Djevelen bruker mange midler for å få en sjel til å nøle med å ta det avgjørende skritt. Nøl derfor ikke, kjære sjel. Tilegn deg innbydelsen. Den tørste vandringsmann ved kilden er ikke i tvil om, hva han vil gjøre. Og du er ved kilden!

Neste nr.: **Det levende vann som de innbys til.**

Hans bud er...! Av Einar Kristoffersen

44. Men Jesus ropte og sa: Den som tror på meg, tror ikke på meg, men på Ham som har sendt meg. 45. Og den som ser meg, ser Ham som har sendt meg. 46. Jeg er kommet som et lys til verden, for at hver den som tror på meg, ikke skal bli i mørket. 47. Om noen hører mine ord og ikke tar vare på dem, så dømmer ikke jeg ham. For jeg er ikke kommet for å dømme verden, men for å frelse verden. 48. Den som forkaster meg og ikke tar imot mine ord, han har den som dømmer ham: Det ord jeg har talt, det skal dømme ham på den siste dag. 49. For jeg har ikke talt av meg selv. Men Faderen, som har sendt meg, Han har gitt meg befaling om hva jeg skal si og hva jeg skal tale. 50. Og jeg vet at Hans bud er evig liv. Det som jeg da taler, det taler jeg slik som Faderen har sagt meg.»

Joh. 12, 44 - 50

Det er veldig mye tale i dag, om å tale som Guds ord – å holde frem det som Guds ord forkynner oss akkurat slik som det står. – Og det er det også all mulig grunn til, for det er så mange av dem som mener seg å være Ordets forkynnere som taler midt imot det Guds ord forkynner, og vrir og dreier på det, for å få det smakelig for det uomvendte menneske.

Men nå er saken bare den, at Guds ord blir aldri smakelig for det menneske som er fornøyd med sitt eget, og derfor ønsker å fortsette i sitt eget. Guds ord smaker bare den som søker redning og frelse – nettopp fra sitt eget.

Det er mange som søker til den troende forsamling for å søke redning fra sykdom f.eks. fra psykiske plager, fra tomhetsopplevelse – altså mangel på

mening med livet – eller rett og slett fra død og fortapelse. En vil jo til himmelen! Og en kan en få lov til å søke Gud for alt dette – det kan være begynnelsen for mange – men det den som er av sannheten først og fremst søker redning fra, det er seg selv. En har i Guds ords lys funnet at en er en fortapt synder innfor Gud. Mitt eget er under dommen!

Dette er det som kalles det vakte stadium. En er blitt vakt opp av syndesøvn og står dømt innfor Gud. Men det er nå her Den Hellige Ånd – Jesu Kristi Ånd – får åpenbare for hjertet, det Han her peker på: «Og jeg vet at Hans bud er evig liv.» (v.50a). Hans bud = Hans vilje.

Faderen har ved sitt ord, og ved sin Ånd, brakt deg til denne erkjennelse for

å kunne nå deg med sitt evangelium – om frelsen i Jesus *alene*.

Du som måtte sitte og kjenne på en dom i hjertet på grunn av din synd – du er en fullmoden frukt. Du er klar til å høstes inn for Guds rike. Det er ikke slik som du gjerne tenker, at nå er det umulig for meg – nå er jeg så langt borte fra Guds rike og Hans frelse som et menneske kan komme – men det er tvert imot: Da du ikke hadde disse problemer med din egen synd, men levde borte fra Gud, i ditt eget, uten å føle noe spesielt ved det, *da* var du langt borte fra Guds rike. Men ikke nå, når du kjenner dommen så snart du ser på ditt eget, og skal veie og måle *det* med Guds mål.

Men nå er det jo ikke frelse i å bli klar over sin egen synd, og oppleve dommen over den. Nei, da er du jo ikke kommet lenger enn nettopp til Guds *dom!*

Men så hører du altså dette: «Og jeg vet at Hans bud er evig liv.» (v.50a).

Og hør Jesu ord nå – for om det etter hvert er mange prester og forkynnere som ikke taler som Guds ord – så er det nettopp Guds ord du hører når Han taler til deg, som Han også sier i teksten her: «For jeg har ikke talt av meg selv. Men Faderen, som har sendt meg, Han har gitt meg befaling om hva jeg skal si og hva jeg skal tale.» (v.49).

Og hva er det så Han sier? «Jeg er ikke kommet for å dømme verden, men for å frelse verden.» (v.47b).

Når dette budskap er gått opp for et menneskes hjerte, da er det et frelst menneske. Da søker det ikke først og fremst redning og hjelp og alt det der – det søker først og fremst *Jesus!* Og det søker *Faderen* som er åpenbart i Jesus – som Jesus forkynner det her: «Den som tror på meg, tror ikke på meg, men på Ham som har sendt meg. Og den som ser meg, ser Ham som har sendt meg.» (v.44-45).

Du ser at dette er *Faderen* – og slik er *Faderen*: «Jeg er kommet som et lys til verden, for at hver den som tror på meg, ikke

skal bli i mørket.» (v.46).

Han er altså den som har sendt sin egen Sønn til verden som et lys, for at jeg – nettopp jeg – ikke skulle bli i mørket.

Det er først ved åpenbaringen av Gud, ved Jesus Kristus, at jeg som er en synder våger å nærme meg Ham. Som det heter i en sang: "Gud er oss ikke streng og vred, Det kan vi derav vite, At Han har sendt sin Sønn her ned For verdens synd å lide."

Det er som Jesus sier: "Ingen kommer til Faderen uten ved meg!" (Joh. 14,6). Og i Luk. 10,22: «Alle ting er overgitt til meg av min Far. Ingen kjen-

ner til hvem Sønnen er, uten Faderen, og hvem Faderen er, uten Sønnen og den som Sønnen vil åpenbare det for.»

Hvem vil Sønnen åpenbare det for? I utgangspunktet for alt som heter menneske: Gud vil at *alle* mennesker skal bli frelst og komme til sannhets erkjennelse.” (1 Tim. 2,4). Men likevel kan vi tale om – i snevrere forstand – dem som lar Guds ord slippe til. De som bøyer seg for Ordet og gir det rett, der det kommer til deg med sitt lys.

Derfor føyer Jesus også til dette salige ord om at Han ikke er kommet for å dømme oss, men tvert imot frelse – at «den som forkaster meg og ikke tar imot mine ord, han har den som dømmer ham: Det ord jeg har talt, det skal dømme ham på den siste dag.» (v.48).

Altså, du tok ikke imot – men motsto - lyset som var sendt deg!

Det du hørte var sannhetens – ja, selve Faderens ord – og du støtte det fra deg! *Det* blir deg til en evig dom!

Men Jesus er altså sendt fra Faderens trone i himmelen for å være et frelsens lys for deg. Hvorfor da ikke bare la Han få være det for deg, som Faderen har sendt Ham til å være?

Jesus, jeg erkjenner at jeg ikke finner ut av dette, eller frem til himmelen - det vil si, Faderen – uten ved deg alene! Du må være A og Å for meg. Begynnelsen og enden i enhver sammenheng.

Er det så vanskelig? Ja, det er det fordi vi har dette i oss fra fallets dag av, at vi setter lit til vårt eget, og ikke kan

tenke oss en situasjon, hvor Gud ikke krever noe – en innsats – også av oss.

Evangeliet – at den innsats og den kvalitet Han krever, har Han i sin nåde gitt oss i en annen - det er et uforståelig budskap for vår natur. Det kan bare - ved Guds Ånd - tros.

Men slik taler altså Ordet. Det er jo nettopp det Jesus forkynner her: «Jeg er ikke kommet for å dømme verden, men for å frelse verden.» (v.47b).

Men hvis Han er kommet for å frelse verden, hva er det da du arbeider med? Hvis du da fortsetter å arbeide på dette – da avviser og forkaster du jo Hans frelse, ved det. Ikke sant?

Når det gjelder denne saken, da skal du legge dine hender i fanget og bare si Gud takk for Hans usigelige gave. (2 Kor. 9,15). Det som skulle – og måtte – gjøres, *er* gjort!

Hvor er så *vår* ros? Den er *utelukket*, sier Paulus. (Rom. 3,27). Utelukket! *Det* er bøygen for så mang en. *Det* er årsaken til at evangeliet blir så kontant avvist av mange. Også av mange av de fromme kirke- og bedehusgjengere.

De går der gjerne og driver med sin ”kristendom,” men har aldri virkelig trodd og tatt imot evangeliets ord – det vil si, lyset som Faderen har sendt oss til frelse. Og så er de lenger borte fra Guds rike enn «tollere og skjøger.»

Du som er her nå, du er i en av tre tilstander: Enten er du blant dem som ikke engang er vakt av Guds ord. Du går der så trygg og stoler på din kunn-

skap, dine opplevelser, din mer og mindre villige innsats i Guds rike, eller bare rett og slett denne fullstendig gudfremmede tanken, at Gud kan da ikke forlange mer av meg enn hva jeg faktisk er! Jeg er da iallfall ikke verre enn såmange andre!

Her befinner nok de fleste seg i dag.

Eller så går du omkring i den vakte tilstand, hvor du arbeider på deg selv – flikker og lapper – i håp om at alt skal bli så mye bedre en dag, da du bare har fått skikkelig tak på det. Gud, hjelp meg til det, ber du da. Gud, hjelp meg til mer fremgang i ”helliggjørelse,” som du da gjerne kaller det.

Eller du har sett: «Jeg er ikke kommet for å dømme verden, men for å frelse verden» (v.47b) – og er et frelst og frigjort menneske.

«Og jeg vet at Hans bud er evig liv. Det som jeg da taler, det taler jeg slik som Faderen har sagt meg.» (v.50).
»Den som tror på meg, tror ikke på meg, men på Ham som har sendt meg. Og den som ser meg, ser Ham som har sendt meg. (v.44-45).

Den som vil nærme seg Faderen på noe annet grunnlag enn dette – han nærmer seg ikke Faderen i det hele tatt, men Gud, den fortærende ild imot all synd! (Hebr. 12,29).

«Jeg er kommet som et lys til verden, for at hver den som tror på meg, ikke skal bli i mørket.» (v.46).

All tanke på å skulle nå frem til Gud, eller å stå seg godt med Gud, utenfor Ham – Jesus Kristus – det er tanker i mørket. Det er håp man har, fordi man rett og slett er i åndelig mørke, og ikke kjenner sannheten.

Man kan holde frem alle disse moralske bud og formaninger, man kan tale store ord om kristendommens positive innflytelse på samfunnet, og nødvendigheten av å vende seg til Gud og Hans bud, og samtidig være en som selv brenner opp med alt sitt, når han skal vende seg til denne Gud som han taler så varmt om til andre. Fordi lovens ord, bare har vært fine ord for en, og aldri Guds ufravikelige krav på hjertelivet – og Jesus aldri har fått være det lys Han er sendt til å være.

Så går du gjerne der og taler store ord om et lys du selv ikke kjenner!

Altså, hvor er hjerteropet i denne stund? Hvor er sannhetens erkjennelse av, at det kun er i dette lys din redning er? Og at uten det er du redningsløst fortapt! Er det der hos deg nå – da er også takken og lovprisningen til Gud der, for at Han har sendt deg dette frelsens lys, i sin Sønn, Jesus Kristus!

**Du kommer, Jesus, til meg inn,
Og så er solen tent,
Så flykter skyggen fra mitt kinn,
Og hvert et savn er endt.**

Gud er vår frelse!

Av Marius Giverholt

Lovet være Herren dag etter dag! Legger man byrde på oss, så er Gud vår frelse. Slm. 68, 20

Hvor sene vi er til å love og prise Herren.

Når vi følger Israel gjennom ørkenen, leser vi igjen og igjen om deres klager, men lovsangen hørtes bare sjelden. Og likevel, bar ikke Herren dem trygt som på ørnevinger? Og har ikke Hans miskunnhet vært om mulig enda større mot meg?

Verden legger vel mange byrder på oss, men Herren vender alt til nåde for oss, hvor bittert og tungt det enn føles: Gud er vår frelse.

I himmelen skal vi engang se det alt med takk i hjertet. Lær meg også nå i troen å synge: «Min sjel, lov Herren!»

Alt av nåde! er et frittstående blad på luthersk grunn, som sendes **gratis** til alle som **ønsker** å motta det. «Luthersk grunn» vil si at stykkenes **innhold** er i samsvar med den lutherske lære og bekjennelse.

Bladet tar sitt utgangspunkt i budskapet som forkynnes på websiden «**Nytt Liv!**» www.ekris.net

«**For jeg vil styrke den trette sjel, og hver sjel som sulter vil jeg mette.**» Jer. 31,25. Dette er hva vi ved Guds nåde og hjelp ønsker at bladet skal få formidle.

Vi ønsker også å formidle noe av den kraft og den trøst vi selv har møtt i den eldre litteraturen, og bruker derfor en del av denne i bladet.

Ønsker du ikke å motta bladet i fortsetningen, sender du det bare tilbake til returadressen.

Utgivere:

Einar Kristoffersen:

Tlf.: 35 99 08 45

E-post: bladet@tele2.no

Tom Eftevand:

Tlf.: 35 98 86 93

E-post: t.eft@tele2.no

Ønsker du å være med på å holde bladet oppe og spre det til andre, så kan du gi din gave på **Bladets gironr.:** 2801.08.00945